

πού την αγαπώ περισσότερο απ' την πατρίδα μου, περισσότερο από την τιμή μου, περισσότερο απ' το παιδί μου, περισσότερο απ' τη σιγή της ψυχής μου. Γιατί μ' έκανε να τ'α ξεχάσω όλ' αυτά που σ'ας είπα ή γυναίκα αυτή, ή οποία ίσως μ' άπατά... Μά όχι, δεν μ' άπατά. Αυτό είνε αδύνατον! Την αγαπώ τόσο! 'Υψηλότατε, συγχωρήσατέ με για την παραφορά μου και την τρέλλα μου κ' εύρεστηθήτε να μου πείτε, ότι δεν αγαπάτε την 'Αρτέμιδα, Πραγματικά, αν την αγαπούσατε, δεν θα ρχόσαστε στο σπίτι της συνοδειόμενος από τον κύριο Μονμορανού κ' από οχτώ—δέκα ακόλουθους. Έπρεπε να τ'ο συλλογιστώ αυτό...

—Θέλησα, είνε τότε ο Μονμορανού, να συνοδεύσω τον ύμηλότατο μ' ακόλουθια, παρ' όλες τις άρνήσεις του, γιατί με είχαν προειδοποιήσει μυστικά, ότι τού είχαν στήσει ενέδρα εδώ μέσα. 'Ωστό σο σκόπευα να τον άφήσω στην έξωθυρα, μά ή δυνατές φωνές σας, κύριε, πού τις άκουσα απ' έξω, με άνάγκασαν να μ'αύ μέσα και να πιστέψω στις προειδοποιήσεις των άγνωστων φίλων.

—Τους έξωρα κ' εγώ αυτούς τους άγνωστους φίλους! άπάντησε γελάοντας πικρά ο κόμης. Είνε οι ίδιοι χωρίς άλλο πού μ' είδωποιήσαν, ότι ο διάδοχος θα βρισκόταν άποψε εδώ... Πέτυχαν όμως περίφημα τ'ο σκοπό τους, τόσο έκεινοι, όσο και ή γυναίκα πού τους έβαλε... Καταλαβαίνετε ποιά εννοώ; Την κυρία ντ' Ετάμι, την εγνομιμένη τού βασιλέως, ή οποία θέλησε έπει να δημοσιογήσει σκάνδαλο εις βάρος της 'Αρτέμιδος. 'Ε, λοιπόν, ο κύριος διάδοχος έξυπνηρέθηκε θαιμάσια τ'ο σχεδίο του, ερχόμενος εδώ να κάνει την έρωτική επίσκεψη μ' ένα διάολο στρατεύμα. 'Α! 'Ερρίκε Βαλουά, δεν φείδεσθε καθόλου της ύποληψης της κυρίας 'Αρτέμιδος. Φαίνεται πώς θέλετε να τη διακηρύξετε δημοσία επίσημη είνουσιμένη σας. Είνε λοιπόν πραγματικά δική σας ή γυναίκα αυτή; 'Αλλοίμονο! δεν μπορεί ούτε ν' άμειβάλω, ούτε να έλιψω πειά, Μου την κλέψατε, και μαζί μ' αυτή, μου κλέψατε την τιμή μου και τη ζωή μου. 'Ε, λοιπόν, κεραυνός και αίμα!... Δεν με νοιάζει πειά για τίποτε. Τό ότι είσα διάδοχος της Γαλλίας, 'Ερρίκε Βαλουά, αυτό δεν σημαίνει, ότι είσαι περισσότερο είνουσι από μένα και θα μου δώσης λόγο για την προσβολή πού μου έκανες... 'Αλλοιώς, θα είσα άνανδρος και άτιμος!...

—'Αθλιε! φώναξε ο διάδοχος, τραβώντας τ'ο σπαθί του και όρμώντας εναντίον τού κόμητος. Μά ο Μονμορανού σίχτηκε πάλι μπροστά του και τόν κράτησε, λέγοντας:

—'Υψηλότατε! σ'ας λέω άκόμα μιά φορά, ότι μπροστά μου ο διάδοχος τού θρόνου δεν θα διασταυρώση τ'ο ξίφος του για ένα γυναικάριο μ' έναν...

—Με έναν είνουσι πού άρχισα από σένα, άγράφματε και άξεστε! τόν διέκοψε ο κόμης Μοντζουερνέ έξελλος. Οι Μοντζουερνέ είνε είνουσι, όσο και οι Βαλουά και μπορούν να διασταυρώσουν τα ξίφη τους μαζί τους. 'Εμπερός λοιπόν, ύψηλότατε, φανήτε ίσότης! Δείχτε πώς δεν είσθε ένα δειλό παιδαρέλι, πού κρύβεται πίσω απ' τ'ο δάσκαλό του.

—Κύριε Μονμορανού, άφήστε με! φώναξε ο διάδοχος, προσπαθώντας να ξεφύγει απ' τόν Μονμορανού, ο όποιος τόν συγκρατούσε.

—'Οχι, μά τόν άναστήριμένο Χριστό! άπάντησε ο Μονμορανού. Δεν θα σ'ας άφήσω να χτυπήσετε μ' αυτό τόν τρελλό.

Και δυναμιόνοντας τη φωνή του, άρχισε να φωνάζη:

—'Εδώ!... 'Εδώ!... άκόλουθοι!...

Συγχρόνως άκούσθηκε απ' έξω κ' ή φωνή της 'Αρτέμιδος, ή οποία, σπυριμένη πάνω απ' τ'ο κεφαλόκαλο, φώναζε:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... 'Ανεβήτε, τρεχάτε, άκόλουθοι!...

Θ' άφήσετε λοιπόν να σκοτώσουν τ'ο διάδοχο;

'Ο πατέρας σας—έξεκολούθησε ή 'Αλουά—κατάλαβε πειά καθαρά την προσοσία της 'Αρτέμιδος κ' αυτό τόν έκανε άκόμα πού τρελλό. 'Ο Περρό, παγωμένος από τρόμο, τόν άκουσε να λέη:

—Θέλετε λοιπόν να σ'ας ρατίσω, 'Ερρίκε Βαλουά, για να σ'ας άναγκάσω να μονομαχήσετε μαζί μου! 'Ορίστε λοιπόν!...

Κι' άμέσως πέταξε τ'ο γάντι του στο πρόσωπο τού διαδόχου, ο όποιος κατάχλωμος για την προσβολή, φώναξε:

—Τό γάντι του άγγιξε τ'ο μέτωπό μου, Μονάχα απ' τ'ο χέρι μου θα πέθανη...

'Ολ' αυτά διαδραματίστηκαν μ' άστραταία ταχύτητα.

Την ίδια στιγμή, οι άνδρες της ακολουθίας τού διαδόχου μπήκαν μέσα. Μιά μανιασμένη πάλη επακολούθησε τότε μεταξύ όλων αυτών και τού πατέρα σας... 'Ο κόμης ντ'ε Μονμορανού φώναξε:

—Δέστε τον αυτόν τ'ο λυσσασμένο!

Και ο διάδοχος συμπλήρωσε:

—Μην τόν σκοτώνετε! Για τ' όνομα τού Θεού, μην τόν σκοτώνετε!...

('Ακολουθεί)

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΔΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ, ΤΑ ΦΙΛΙΑ

—'Η γυναίκα πλάστηκε για ν' αγαπιέται περισσότερο, παρά για ν' άραπά.

—'Αν ο Θεός κυτάζει κάπου—κάπου πρός τη γη, τ'ο βλέμμα του δεν μπορεί ν' αναπαύεται παρά επάνω σε δυό εραστιάς.

—'Η καρδιά της γυναίκας είνε συνήθως βιομός χρυσός, επάνω στον όποιον είνε σπυμένο ένα άγαλμα από άργυρο.

—'Ο έρωας μαθαίνει να λήη ψέμματα απ' τη στιγμή πού θα γεννηθή.

—'Η έρωτική απόλαση μοιάζει με τ'ο άμυρό νερό, πού μεγαλώνει τη δίψα.

—'Η γυναίκας είνε όλες ή ίδιες και ποτέ δεν μοιάζουν ή μιά με την άλλη.

—Τά όραία μάτια είνε κωμωμένα για να βλέπονται, χωρίς να βλέπουν.

—Τό μεγαλύτερο θαύμα τού έρωτος είνε τ'ο ότι γιατρέφει τη γυναίκα απ' την κοκεταρία.

—'Η όμορφιά της γυναίκας είνε ένας είνουσις καρπός, πού άποχτάει τη γλίνα της όρμώνσεως μονάχα κάτω απ' τη συζυγική σιά.

—'Ο γάμος μοιάζει με τ'ο παράσημο, πού όταν δεν τ'α έχει κανείς τ'α περιμρνεύει. Όταν όμως παρασημοφορηθεί, δεν ξέρει πώς να δείξη γι' αυτό την εΐχαριστήρι τού.

—'Ο έρωτας δεν άρκείται στα κεκτημένα. Όταν έχει την εΐδαμονία, ζητάει τόν Παράδεισο, όταν έχει τόν Παράδεισο, ζητάει τη θεότητα.

—'Ο πού θανάσιως έχθρος τών άσχημων γυναικών είνε ο καθρέφτης.

—Τρεις είνε ή γλυκύτερες συγγνήσεις της ζωής: Τό πρώτο έρωτικό φίλημα, τ'ο πρώτο κλέμμα τού πρώτου τέραου και τ'ο πρώτο χορήμα πού κερδίζει κανείς με την έργασία του.

—'Ο γάμος είνε ένας δεσμός πού τόν όμορφαίνει ή έλιτιά, τόν διατηρεί ή εΐτυχία και τόν ίσχυροποιεί ή καταδραμή της τύχης.

—'Ο ψήφος μιάς όραίας γυναίκας είνε περισσότερο άκουστό απ' την πού βροντοπή φωνή τού σοφότερου καθηγητού.

—'Η γυναίκα είνε σταθερότερη στο μίσος παρά στην άγάπη.

—Τό μεγαλύτερο δείγμα της εκτιμήσεως μιάς γυναίκας πρός έναν άνδρα, είνε να τού ζητήσει τη φίλια του.

—Τό μεγαλύτερο δε δείγμα της άδιαφορίας της, είνε να τού δώσει τη φίλια της.

—Μιά όραία γυναίκα είνε Παράδεισος τών ματιών, Κόλασος της ψυχής και... καθαρτήριο τής σκέτης.

—'Όταν ή γυναίκας δεν μπορούν να εκδιωχθούν, κάνουν ό,τι και τ'α μικρά παιδιά: κλαίνε.

—Εΐλικρινής γυναίκα είνε μονάχα εκείνη πού λείει ελεύθερα ό,τι και πού σκέφτεται για τ'ες φίλενάδες της.

—'Η γυναίκα πεθαίνει δυό φορές: τή μιά φορά όταν πάψει να άρέση και την άλλη όταν έρχεται ο φυσιολογικός της θάνατος.

—Στη γυναίκα δόθηκε τ'ο χάρισμα να λήη τ'α πάντα όταν σκεπνεί, κ' όμως αυτή διαρκώς φιλαρχει, χωρίς να λήη τίποτε.

—'Η Ήλιουτινά συνπάσχει πάντοτε με τόν έρωτα, ποτέ όμως δεν ξεαφανίζεται μαζί μ' αυτόν.

—Ζωή για τη γυναίκα, σημαίνει να πιστεύη και να συγχωρή.

—Ποτέ δεν είνε «πολύ άργά» για να άγαπήση ή γυναικεία καρδιά.

—'Η γυναίκα είνε ένα φολόι πού ύστερα από τρεάντα χρόνια άρχίζει να πηγαίνει πίσω.

—Την τιμή της γυναίκας πού πολύ την φιλάει ο γυναικείος εΐγωισμός, παρά ή άρετή.

—'Εκτός απ' τ'ο σκοτάδι της άνασπρης νύχτας, ύπάρχει ένα σκοτάδι, άκόμα πού ζοφερό: τ'ο σκοτάδι της ανεφότευτης καρδιάς.

—'Η γυναίκας κλαίνε όταν θέλουν, όποις θέλουν κ' όσο θέλουν.

—'Η φιλοσοφία της καρδιάς είνε ο όκτος, ή ποιήσι της ο έρωτας και ή παραφροσύνη της τ'ο μίσος.

—'Η λύπη όταν μοιράζεται κωραίνει. 'Η χαρά όταν μοιράζεται μεγαλώνει.

—Τά δάκρυα στην έρωτική λύπη, είνε ό,τι και ή βροχή στην έρημο.

—'Αρημονοΐσις συνήθως εκείνους πού ή δεν άγαπήσαμε πολύ ή δεν έμισήσαμε πολύ.

